
Čtrnáctý hřích

Byl to hrozný pohled.

Ta mrtvá žena ležela na boku. Byla to běloška, měla hnědé vlasy po ramena a mohlo jí být okolo padesáti.

Dbala na svůj vzhled a měla na sobě drahé oblečení: rozepnutý hnědý přšiplášť přes běžovou úpletovou tuniku nasáklou krví. Zdrojem krvácení se zdál být dlouhý řez skrz oblečení vedený od podbřišku k hrudnímu koši, který pravděpodobně vyžadoval sílu, odhodlání a dlouhý, ostrý nůž.

Oběť rychle vykrvácela. Možná si ani nestihla uvědomit, co se jí stalo.

Namířila jsem fotoaparát na tu nápadnou ránu. Pak jsem pořídila detailní záběry rukou obětí – neměla snubní prsten –, jejího obličjeje a nohou v punčochách, které ležely jako ryby vyplavené na břeh tam, kde se jí při pádu vyzuly boty.

Vedle ní ležela pravá a drahá kabelka Louis Vuitton. Otevřela jsem ji a vyfotografovala obsah: pár kvalitních běžeckých bot, make-up, pouzdro na sluneční brýle Jimmy Choo, román v měkkých deskách a koženou peněženku, hnědou a kvalitní.

Když jsem peněženku otevřela, zjistila jsem, že se oběť jmenuje Tina Strichlerová. Její řidičský průkaz mi prozradil, že jí bylo padesát dva a bydlela asi šest bloků od místa úmrtí. Strichlerová měla celý svazek kreditních karet a vizitek, které ji identifikovaly jako psychiatricku. Měla také účtenky od různých nákupů a dvě stě dvacet dolarů v hotovosti.

Naťukala jsem jméno Strichlerové do mobilní aplikace propojené s databází SFPD – a nic se neobjevilo. Což mě nepřekvapilo. Zatím jsem neměla nic, co by vysvětlovalo, proč byla tato movitá žena napadena, ale ne oloupena. Někdo ji probodl za denního světla v rušné ulici, kde byly všemi směry namířené fotoaparáty v mobilech.

Obešla jsem tělo a vyfotila si dav na chodníku pro případ, že by ten, kdo tu ženu zabil, sledoval aktivitu na místě činu.

Conklin přišel ke mně, shrnul výpověď svědkyně a zároveň mi ukázal, odkud oběť přišla.

„Waltonovi přecházeli Balmy Alley proti oběti,“ řekl. „Paní Waltonová si vraha nevšimla, dokud nevymrštil ruku k břichu oběti. Viděla jen bělocha středního vzrůstu v černé bundě, kabátu nebo košili nezastrčené do kalhot. *Myslí si, že měl hnědé vlasy.*“

Conklin se tvářil zoufale a já se cítila stejně. Tolik párů očí, a jeden ze dvou svědků neviděl skoro nic.

Můj parták pokračoval: „Po útoku šel pachatel dál a zmizel v davu. Pan Walton nic z toho neviděl. Šel ke své ženě, když začala křičet. Pak vypukl chaos, jako když se splaší stádo.“

Dorazilo neoznačené auto a z něj vystoupili dva muži z našeho oddělení: Fred Michaels a Alex Wang, dva nováčci, které přijal Brady.

Conklin a já jsme je přivítali a podělili se s nimi o všechno, co jsme o tom zločinu věděli. Já jim pověděla, že jim pošlu zprávu a své fotografie, jakmile se vrátím do Baráku. A pak jsem zdráhavě předala případ našim novým kolegům.

Na Conklina a mě čekala na stolech naše vlastní hrozná vražda. Vrátili jsme se každý ke svému autu a rozjeli se zpátky do kanceláře. Když jsem odbočovala do Bryant Street, něco mi došlo. Ta vzpomínka mě zasáhla jako políček.

Claire měla *pravdu*.

Skutečně došlo v předchozích dvou letech k vraždám právě na její narozeniny. A ty případy se nepodařilo vyřešit.

Když ten mizerný den konečně skončil a já prošla dveřmi našeho bytu, Marta mi přiběhla naproti, vrtěla ocasem a vzrušeně křučela svou píseň na uvítanou. Objala jsem ji, zvedla ji za přední tlapky a zatančila s ní několik kroků. Pak jsem zavolala na Joea.

On zavolal zpátky.

„*Koupu Julii.*“

Tak dobře.

Pověsila jsem sako na věšák, skopla boty a zamkla pistoli do skříňky. Došla jsem s Martou do kuchyňského kouta našeho vzdušného bytu, kam jsem

se nastěhovala k Joeovi jako jeho nevěsta. Rok nato jsem tady porodila Julii během výpadku proudu za bouřlivé noci, když byl Joe mimo město.

Bylo to číslo jedna na seznamu mých nejpamátnejších nocí v životě.

Dala jsem Martě do misky večeři a pak nalila dvě sklenky vychlazeného chardonnay. Pak jsem s Martou v patách šla do koupelny.

Zaklepala jsem, otevřela dveře a uviděla dva lidi, které mám nejradši. Úsměv se mi roztáhl od ucha k uchu.

„Jůůů,“ zavrkala jsem. „To se podívejme, jak je roztomilá a čistá.“

Sklonila jsem se a políbila Joea, který klečel vedle vany. Julie se rozzářila jako sluníčko, natáhla ke mně ručičky a zapištěla. Postavila jsem skleničky s vínem na toaletní stolek. Pak jsem Julii políbila ruku a žertovně jí zafrkala do dlaně. Podala jsem Joeovi růžový ručník s vyšitým nápisem „Naše holčička“.

Chápu, že čerství rodiče bývají trochu praštění, ale ten ručník byl *dárek*.

„Taky se potřebuju vykoupat,“ řekla jsem, když Joe zvedl mokré miminko do svého náručí.

„Tak do toho,“ pronesl můj pohledný a většinou úžasný manžel. „Vyhovuje ti Pizza Pronto? Zavolám jim kvůli objednávce.“

„Super,“ namítla jsem. „Klobása, houby a cibule, dobře?“

„Zapomněla jsi na papričky.“

„Ty taky.“

Pizza dorazila pronto.

Zatímco jsme do sebe špinavými prsty cpali večeři, pověděla jsem Joeovi o „Poldech ve větrovkách“, a když byla krabice v odpadcích, holčička spala a Joe pracoval ve své kanceláři alias náhradní ložnici, vzala jsem si notebook do obývacího pokoje a zabrala vekou koženou pohovku.

Pracovala jsem na případu „Poldů ve větrovkách“, ale zjistila jsem, že nemohu přestat myslet na Tinu Strichlerovou, tu cvokařku, kterou někdo zapíchl na ulici.

Teď, když jsem měla plný žaludek a trochu volného času, odhodlala jsem se podívat na vraždy, které se odehrály o předchozích dvou Clairiných narozeninách.

Byla jsem si skoro jistá, že jde o nevyřešené případy, které nějak propadly sítém.

. . .